

Tradition og gøre de særlige Forhold, der bør give begge Parterne Ret til, uden at der fra Medkontrahentens Side foreligger noget Kontraktbrud, at hæve Kontrakten uden at ifalde Erstatningsansvar, til Genstand for særskilt Behandling.

I § 135, 1ste Stk., er der da, i det væsentlige i Overensstemmelse med Sølovens § 159, nævnt en Række Omstændigheder, der, hvis de først indtræder eller dog først kommer til Parternes Kundskab, efter at Aftalen er sluttet, bevirker, at saavel Bortfragteren som Befragteren faar Ret til at hæve Befragtningen uden Pligt til at betale Erstatning. Da det undertiden allerede ved Aftalens Indgaaelse kan forudses, at Faren ved Rejsen kan blive forøget udover det normale, vil i saadanne Tilfælde hyppigt Fragten være fastsat med Hensyntagen hertil. Er dette Tilfældet, vil naturligvis Indtræden af denne allerede forudsete Fareforøgelse ikke berettiget til at hæve Befragtningen. At Udførsels- og Indførselsforbud og andre Foranstaltninger af offentlig Myndighed ikke som i Søloven er nævnt blandt disse, beror paa, at Virkningen af disse Omstændigheders Indtræden er behandlet i Forslagets § 131. Nogen saglig Forandring er ikke herved tilsigtet.

Det maa endvidere nævnes, at man ikke har ment at burde bibeholde den for Befragteren særlig ugunstige Regel i Sølovens § 162 om, hvem der skal bære Udgifterne ved Udlosning af Godset, naar Befragtningen hæves. Det følger af Forslagets Formulering, at Udgifterne herved maa fordeles efter de i Forslagets § 107 givne Regler.

§ 135, 2det Stk. omhandler det Tilfælde, at kun en Del af Godset rammes af Hindringen. Konsekvensen af den i Forslagets § 132 givne Regel har ikke tilladt at bibeholde Sølovens nugældende Regel om, at Befragteren i dette Tilfælde kun kan hæve mod at betale Fragt efter Reglerne i Sølovens §§ 126 og 129, men har nødvendiggjort, at Befragteren maa kunne hæve Befragtningen, for saa vidt angaar den Del af Godset, som Hindringen rammer. Denne Mildnelse i Befragterens Stilling opvejes ved, at man til Gengæld har givet Bortfragteren en Ret

til, hvis det ikke medfører Skade for anden Befragter, at hæve Befragtningen i dens Helhed, medmindre paa Opfordring Erstatning for Fragttab og anden Skade betales eller Sikkerhed stilles.

Medens Bestemmelsen i § 135, 3die Stk., formentlig ikke tiltrænger nærmere Motivering, maa det fremhæves, at Forslaget ikke har genoptaget Bestemmelserne i Sølovens § 159 om det Tilfælde, at der er flere Befragtere. Det har ikke syntes rimeligt at betage en Befragter hans Ret til at faa sit Gods transporteret, fordi Bortfragteren ogsaa har sluttet Aftale med en anden Befragter, for hvis Gods der opstaar Vanskeligheder.

Ogsaa Reglen i Sølovens § 163 er udeladt, idet den ikke formenes at have nogen særlig praktisk Betydning.

§ 136 svarer ganske til Sølovens § 161, 2det Stk. Henvisningen til Groshavarireglerne gælder efter den i Praxis fastslaaede Fortolkning af § 161 ogsaa med Hensyn til, hvilke Omkostninger der kan blive Genstand for Fordeling.

III. Tidsbefragtning.

Til § 137.

Nogen egentlig Definition af Begrebet „Tidsbefragtning“ er ikke forsøgt, men § 137 fastslaar dog det for Begrebet mest karakteristiske, nemlig at Bortfragteren i den Tid, Skibet staar til Raadighed for Befragteren, er forpligtet til at udføre de Rejser, som Befragteren i Overensstemmelse med Aftalen forlanger.

Fra Begrebet „Skibsleje“, jfr. Sølovens § 81 (Forslagets § 265) adskiller Tidsbefragtning sig væsentligst ved, at Tidsbortfragteren i Modsætning til Skibsudlejeren skal stille ikke blot Skibet, men ogsaa Mandskabet til Befragterens Raadighed.

Nogen skarp Grænse mellem Rejsebefragtning og Tidsbefragtning kan ikke drages, men i Praxis vil det formentlig næppe volde større Vanskelighed at afgøre, om en Aftale, hvor Fragten skal beregnes efter Tid, maa betragtes som Rejsebefragtning eller Tidsbefragtning.